

Ændringsforslag, som desværre ikke have vundet Bifald hos mine ærede Kolleger i Udvalget. Mine væsentligste Ændringsforslag ere stilled til § 1, desuden har jeg foreslaaet at indføre en ny Paragraf, der fastsætter Fordelingen mellem Stat og Kommune, og endelig har jeg stillet Forslag om, at Loven ikke skal træde i Kraft før 1. Juni 1912.

Den højtærede Minister og den ærede Ordfører have med megen Kraft gjort gældende, at det her drejer sig om en indirekte Afgift, en Forbrugsafgift, der rettes imod en ved et Forbrug for Dagen lagt Skatteevne. Der er, siges der, absolut ikke Tale om nogen Næringsskat, om nogen Skat paa visse Arter af Forretninger. Overfor denne Paastand har jeg hævdet, at i alt Fald Teaterskatten ikke uden videre vil kunne væltes over paa Publikum, og at en Forhøjelse af Billetpriserne vil bevirke en Nedgang i Teaterbesøget. En Afgift af den Størrelse og i den Form som af Regeringen foreslaaet forekommer mig uretfærdig, fordi den beskatter en Bruttoindtægt, der saare ofte ikke skaber nogen Nettogevinst, og der er, synes jeg, ikke god Mening i, at Staten — samtidig med, at den søger at værne Teatrene — undergraver dem ved en Skat, der gør Bevillingen fra at være en Gave til at blive en Straf. Jeg indrømmer altsaa ikke Rigtigheden af, at den her foreslaaede Skat i alle Tilfælde vil blive baaren af Forbrugerne, men for øvrigt kan jeg ikke erkende, at enhver Udgift til Forlystelse er Udtryk for Skatteevne og derfor en rimelig Genstand for Beskatning. De mange, der i Ugens 6 Dage spinke og spare for at faa Raad til at købe sig en Teaterbillet Søndagften, have derved ikke godtgjort nogen Skatteevne, og jeg finder det, det tilstaar jeg, lidet tiltalende, at Staten ønsker at fordyre dem denne deres Billet.

Der er baade af det socialdemokratiske og det radikale Mindretal hævdet, at Afgift af enhver Art af offentlig Kunstydelse eller Forlystelse bør være en kommunal Sag, og at den kun som kommunal Afgift lader sig gennemføre paa nogenlunde rimelig Maade, idet Forholdenes Forskellighed vil gøre en ensartet Beskatning ubillig. Ogsaa jeg har den Anskuelse, at Afgiften rettest burde ordnes ved kommunal Foranstaltning til Fordel for de kommunale Kasser, men jeg har paa den anden Side ikke villet nægte min Medvirkning til, at der ogsaa ad denne Vej skabes Mulighed for en forøget Indtægt for Statskassen.

Ved Udarbejdelsen af mine Ændrings-

forslag har det været mig magtpaaliggende baade at undgaa den summariske Beskatning, som Lovforslaget tilsigter, og — ved at drage mere ind under Beskatningen — at give Statskassen Erstatning for den Mindreindtægt, den vil faa ved, at Afgiften for Teatre og Koncerter beregnes efter lavere Skala end de andre offentlige Forestillinger og Fremvisninger.

Jeg har foreslaaet, at der ved enhver Teaterforestilling, der finder Sted i Henhold til Lov eller ministeriel Bevilling, skal betales en 10 pCt.s Stempelafgift, medens alle andre i Lovforslagets første Paragraf nævnte Forestillinger, som finde Sted i Henhold til en af Politiovrigheden meddelt Tilladelse, skulle betale 15 pCt. af Entréindtægten. Altsaa, jeg har trukket en Grænse, en Grænse, om man vil, mellem Kunst og Gøgl. Rimeligvis vil jeg møde den Indvending, at der jo ogsaa paa vore Teatre præsteres Ting, som er Gøgl og kun Gøgl, medens der paa vore Varieteer kan ydes — om ikke Kunst, saa dog noget meget seværdigt. Det kan jeg ikke nægte, men en Grænse maa der være, og denne Grænse er efter min Mening den eneste naturlige. Ved det Skel, som Staten gør mellem ministerielle og ikke-ministerielle Bevillinger, har den selv draget en Grænse, som det derfor ogsaa er naturligst at drage, naar Spørgsmaalet er om Fastsættelse af en Skat. Derved, at Staten understøtter det kongelige Teater og forbeholder sig at give Teaterbevillinger, har Staten betegnet, hvilken Betydning den tillægger Teatrene, og Ministeriet kræver af den, hvem det tildeler en Bevilling, baade kunstneriske og økonomiske Garantier og specielle Kvalifikationer. Den politimæssige Bevilling derimod gives efter Politimesterens Skøn og er ofte af den Art, at den gives i Dag og fratages i Morgen.

Jeg har ogsaa det Indtryk fra Udvalgsforhandlingerne — saa meget tør jeg vel røbe om dem —, at adskillige af Udvalgets Flertal ikke principielt ere stemte imod, at Skatten lempes for de store Teatre. For de smaa Teatre har jeg derimod ikke fundet en lignende Velvillie. Jeg tør maaske antage, at ærede Medlemmer ikke ere uvidende om, at den Scenekunst, som ligger mit Hjerte nær, ikke er den, som udfoldes i Farcer og Operetter. Men den lettere og den letteste Genre har ogsaa sin kunstneriske Berettigelse. Ogsaa i den lettere og letteste Genre kan der ydes fortrinlig Kunst. Det ligger i Sagens Natur, at vore smaa Teatre hovedsagelig ere henviste til disse Genrer, men i de faa Aar, de have eksisteret, have